

---

mnemoszüné

IVAN V. LALIĆ

1

Pofonként ér, szeptember küszöbén, az ősz
Aquileiában: nem győzik hántani a szélvédőről
az esőt meg a roncsolt rovarokat a törlők;
lassítunk.

Ez hát a város, ez a kőkutágas a sikon,
Fekete ciprusok közt — recsegnek, mintha
Fedélzet padlaja a szélben;
s lerágott csontjai

A nedves fűbe fulladt kikötőnek,
Ázott szöcskenyáj és vadvirágféle,
Tömény ózon a tegnapi nyár mozaikja fölé
Villámmal omlott bolt alatt; bízhatni hát
A szó hitelében: a guidben említett jelek
Ezek a törmelékek és a talp alá bukó
Félhomály, a vörös napernyő a kávéház előtt,
Most oly nehéz az esőtől, mint Attila sátora
Három nappal az öldöklés előtt: ez Aquileia —
Ez a behegedt sebhely
Meg ez a név, kiaszott szívburok csendjén,
Mint vízen az olaj, úszik a történelem;
Visszafelé jövet a nyugati égbolt négyszöge
Kéktűzű jégszínnel világol:
Bekapcsolt képernyő; kép nincs.

2

A víz csak fürgébb képmása, más tartambeli
Nővére a földnek; innen a hasonlatosság:
Az ünnepélyes tér- s bástyavetés elé
Barázdát vető városalapító majd olyan

Mint a hajós, aki óránként öt mérföldnyi
Barázdát szánt a vízen, ám fa-tatja nyomát
fehér kóróval belepí a tajték;

a szembetűnő

Különbség a hegedés tartamában.
Az időben tehát feltételes, és mégis:
A vizet megértem, őrzi makulátlansága
Okát az emlékezetem, de nem úgy a földet,
Megátalkodott dühét nem értem, amint
Írott követ lemar, lassú hulláma fölé
Meredőt leront, hárs gyökerével
Kőtáblát felfeszít, évszázados szerelem
Homorú nyomát egygétenni egy-nyoszolyán igyekszik:
Mióta tart ez a gyilkos per, vizsály? S miért?
Szedegetjük következményeit, mint pipacsot
Utak mentén a szél;

megsűrül a vihar,
Széljelzők zöreje kél,
ám a
Mozgásirány mind perel a sebességgel.

3

Gyakorlott szem felismeri a humusz
Sebeit, várfalak nyomait e dohányos
Szőlőindás Arkádia porában;

hegy árnyékáról

Levált az Akropolisz, mint hegről a var;

szegesdrót

A csenevész fügefában a tücsökszó —
Herakléia, vízszintes félhomályban,
Mértani vájat ott a hegy tövében: holmi
Mégkövült tarló a sekély üregben,
Szoborcsonkán két Hésziodosz verssor
Meg az elhanyagolt napsugár pazar gyümölcsösön,
Feltárt szentély kövezetétől szánja
Most a képzelet;

cédrus, cseresznye

És nárdus gyümölcsök — lángok csőre rajtuk
Nem ejtett sebet a sötétben. Vajon miért?
Van választás? Van menetrendje a tájnak
A hosszú tájba-vándorlásban? s falnak az ürbe,
Űrnek a fába, árnyékba, és árnyéknak a reménybe,
Reménynek a falba? Bizonyára igen. Mert hogy
Tiszta jövőndő nincs: fertőzött marad jelek lázával,
Emlékezés csírájával a térség —
Életmentő kórt örökít
Az anyai csók is.

4

Feledést majszolnak kenyérrel a vakok, akik
Jövőt üresnek s kitakarítottnak álmodnak, amilyen
Az új lakóra váró lakás,

méretében

